

dersøgelse overalt og gøre det for Statskassens Regning, og jeg maa tillade mig at lægge Bøgt paa, at dette Lovforslag, som det nu foreligger, indeholder adskillige større Udgifter for Statskassens Regning netop i denne Retning, hvilket vil medføre ikke saa faa Udgifter. Der er derfor ogsaa Grund til at være mere nøjsøende i andre Retninger, og det maa vel indrømmes, at det er betimeligt, at de Paagældende, som have syge Husdyr, og den Egn, i hvilken de findes, ogsaa ere interesserede i at bidrage noget passende. Der er altsaa en bestemt Tendens til at give fri Dyrlæge i ikke saa ringe Retning baade ganske i Almindelighed overfor alle Husdyr for at efterspore, om Sygdommen findes der, og hvor den findes, og ogsaa særlig lige overfor de Dyr, der fremstilles offentlig, saaledes dem, der blive fremstillede paa Dyrskue, hvad det ærede Medlem nævnte. Naar man bestemmer, at der der skal være særligt Dyrlægetilsyn, saa er det netop for at afværge, at der blandt de Dyr, man vil bruge som Tillægsdyr, findes nogle, som ere belagte med Sygdomme, der kunne saa varig Betydning i Fremtiden. Der er foreslaaet, at et saadant Tilsyn skal foretages af særlig dertil bestiftede eller udbannede Dyrlæger. Det er ikke Embedsdyrlæger i egentlig Forstand, som der her er foreslaaet, men kun at man dertil vælger Dyrlæger, som ere egnede dertil. Det er et Spørgsmaal, som blandt andet ogsaa har maattet optages, om vi kunde finde et tilstrækkeligt Tal af Dyrlæger, der kunde foretage en saadan Undersøgelse. Den er nemlig meget vanskelig, den fordrer et betydeligt Studium og ikke ringe Erfaring; om Manden er ældre eller yngre, gør ikke noget, naar han blot er Specialist i denne Retning. Jeg har imidlertid Grund til at tro, at der vil kunne skaffes saa mange Dyrlæger, som det er nødvendigt, for at man imidlertid kan beskæftige sig med denne Sag. Det er i alt Fald mit Haab, at det kan ske, og derfor har jeg vovet at gøre dette Forslag. Det er altsaa ikke Embedsdyrlæger i egentlig Forstand, der er Tale om, men det er Dyrlæger, der saa dette særlige Hverv, og som naturligvis betales derfor. Derimod kunde der godt have været Grund for mig til tilføje at foreslaa egentlige Kredsdyrlæger, ikke just for Amtene, som man tidligere har talt om, men for noget større Kredse. Jeg mener nemlig, at naar der virkelig fra Statens Side skal ydes Tilskud netop til disse Undersøgelser, for at Befolkningen kan faae at vide, om den har funde eller mindre funde Dyr, om den har Dyr, af hvilke den i Fremtiden tør regne paa at faae sundt

Tillæg, saa kunne vi ikke blive staaende ved den Dyrlægeadministration, vi for Tiden have, nemlig Veterinærphysikus og iøvrigt kun Afgang til at benytte enhver praktiserende Dyrlæge. Jeg siger ikke, at man behøver at benytte enhver praktiserende Dyrlæge, man kan benytte, hvem man vil, og man kan selvfølgelig ogsaa ty til den, der bor nærmest. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som kan blive Gjenstand for nærmere Forhandling med Udvalget, om der ikke, naar man fra Statens Side vil fremme Dyrlægetilsynet, bør være et Mellemstadium mellem de praktiserende Dyrlæger og Physikus. Jeg tror, at det i høj Grad er ønskeligt, og jeg tror ogsaa, at det fortjener Overvejelse, om det ikke kan ske.

De specielle Bemærkninger, der her ere fremkomne, skal jeg ikke nærmere gaa ind paa. Det er ikke mange Bemærkninger, der ere gjorte, og jeg tror heller ikke, der er Trang dertil, da dette Emne jo oftere er behandlet. Som sagt, der er i Lovforslaget, saaledes som det er fremsat denne Gang, taget væsentligt Hensyn til, hvad der er fremkommet paa et andet Sted. Ganske vist har man fra Regeringens Side ikke kunnet gaa ind paa de Krav, der ere fremsatte om Nedslagning for Statens Regning af saadanne Sygdomme, der ikke ere i høj Grad akutte og smittefarlige. For disse Sygdommes Vedkommende gør man det ikke, men der er jo ogsaa en stor Forskel paa disse Sygdomme og dem, der, om jeg saa maa sige, snigende kunne være i mange Aar hos Dyrene, og som man, naar man i Tide strider ind, kan staffe sig af med ved Dyrlægetilsyn, og hvis Tilstedeværelse ikke hindrer, at Dyrene kunne sælges til Menneskesøde. Der er en meget væsentlig Forskiel paa disse to Tilfælde, og derfor kan den ærede Tale, som havde Ordet sidst i Dag, ikke faae Ret i — og det er heller ikke nogenstinde forlangt i Rigsdagen — at Tuberkulojen skulde flyttes op mellem de farligste Sygdomme. Den kan være farlig og ødelæggende nok, men den har en helt anden Karakter end de smitsomme Sygdomme, med hvilke man kun kan gjøre op ved at slaa Dyrene ned for Fode og gjøre det strax. — Jeg kan altsaa kun paastaa, at de ærede Talere ønske, at Lovforslaget maa blive fremmet, og jeg haaber ogsaa, det skal blive til Alvor. Der er i Lovforslaget, som det her er fremsat, efter mit Skøn gjort, hvad der fra Regeringens Side kan gøres for at lette dets Gang gennem Rigsdagen.

Da ellers Ingen begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.